

Propít se do bezvědomí

Dánský film *Chlast* z roku 2020 režiséra Thomase Vinterberga, člena hnutí Dogma 95, má i divadelní podobu, na níž s režisérem spolupracoval jeho profesní kolega Claus Flygare. **Hru nyní v české premiéře uvádí Švandovo divadlo.**

JAN KERBR

Pijáckou anabází čtyř experimentujících středoškolských učitelů na Smíchově režíruje Thomas Zielinski. Opomoutout nelze ani dramaturgický vklad Martiny Kinské, která připravila obsahově exkluzivní programovou brožuru, v níž představuje v ukázkách velké literáty, píšící – pod dojmem vlastních zkušeností – o alkoholu (Marguerite Durasová, Charles Baudelaire, Charles Bukowski, Jack London), najdeme tam i recept na Hemingwayův koktejl Smrt odpodadne.

Čtveřice dobrých herců hraje s jistotou

Učitel dějepisu Martin (Petr Stach), Nikolaj (Jacob Erftemeijer), seznamující gymnazisty se základy psychologie, zasněžený do krás a zákonitostí hudby Peter (Tomáš Petřík) a tělocvikář (Robert Jaškóv) se plus minus nacházejí ve stavu vyhoření a v úvodu inscenace to prezentují stereotypně bezobsažnými osloveními studentů, tedy publika. Kdesi se ovšem dočetli, že půl promile al-

Přeborníci v chlastu po výkonu. Tomáš Petřík, Jacob Erftemeijer, Petr Stach a Robert Jaškóv.

FOTO ALENA HRBKOVÁ

koholu v krvi, kterého se ovšem nedostává už novorozencům, organismus napruží a oživí. Rozhodnou se sami na sobě uskutečnit experiment, zda to tak funguje, pochopitelně i s postupným zvyšováním dávek.

V počátcích pokusu doopravdy získávají pedagogickou jistotu, zvláště nápadně Martin, zpestřující výuku historie vtipnými příklady. Je ovšem nabíledni, že „výzkum“ se kvartetu vymkne z rukou, s dosti drastickými formami alkoholismu jsou pak propojeny i nesnáze v osobním životě, odnášejí to především partnerské vztahy těch, kteří mají rodiny (Martin a Nikolaj). Čtyři dobří herci se

svých úkolů zhostili s profesionální jistotou, nejvýrazněji Tomáš Petřík, který v této partě vládne i nejjasnější jeviští mlouvou.

Osvěživými momenty produkce je Martinem vyvolané hlasování publika o vhodném reprezentantovi národa podle anonymně uvedených údajů o některých vlastnostech známých osobností (Churchilla a Roosevelta pak poráží Hitler) i Petrem vyvolané notování křesťanského songu *Amazing Grace* s kolegy.

Problém inscenace ovšem sledávám v tom, že pijácké scény jsou režijně propracované, zatímco „oddechový čas“ při reflexi toho, kam kumpány alkohol za-

vádí, působí málo výrazně. Stavbě inscenace příliš nepomáhá únavně se opakující hudební riff formace Scarlet Pleasure, také scénografie Lukáše Kuchinky, uplatňující na posuvných panelech různá atmosférotvorná promítání, pozornost diváka ne vždy smysluplně rozptyluje.

Zpíjení se namol v divadle příliš nevychází

Ženský partnerský element v inscenaci chybí (to je ovšem „vina“ originálního zadání, nikoliv smíchovských tvůrců), nahrazují ho poměrně nenápadné a inscenačně nenápadité telefonáty. A dojde též k hodině pravdy při srovnání fil-

mové a divadelní podoby předváděné morality. Kamera dokáže dynamizovat zapeklité dění, jakým je brutální „zpíjení se namol“. V inscenaci se vypjatá scéna, kdy se čtyři protagonisté hlučně potácí a padají, „divadelně“ močí a zvracejí, neuvěřitelně táhne.

Ve finále existenciálně náročnému experimentu dochází k jakémusi návratu k normálu, tři pedagogové (tělocvikář zemřel) se po maturitách potkávají se svými studenty v přístavním plenéru, Martin, který má za sebou minulost tanečnicka, přidává efektní tanec. Ve filmu jde o parádní číslo dánské filmové hvězdy Madse Mikkelsena, přiznám se ovšem k tomu, že mi v plánu díla tato „katarze“ nepřípadla příliš přesvědčivá. Stejně tak v inscenaci Švandova divadla.

Petr Stach předvede brilantní tanečně-akrobatický výkon, částečně i ve vzduchu za pomoci táhel, která mu byla technikem přilehce zeizující scénce připnuta. Jako by šlo o ozvěnu „nového cirkusu“, číslo uvede publikum do varu, klobouk dolů před Stachovou kreací, ale jeví se mi to jako poněkud falešné finále (vzhledem k tomu, co se v předchozích dvou hodinách na jevišti dělo).

Thomas Vinterberg, Tobias Lindholm, Claus Flygare: Chlast

Režie: Thomas Zielinski

Scéna: Lukáš Kuchinka

Kostýmy: Andrea Králová

Dramaturgie: Martina Kinská
Švandovo divadlo, premiéra 29. 4. (psáno z reprízy 3. 5.)

.....
Autor je divadelní kritik

ZEMŘELA „ROCKOVÁ BABIČKA“ TINA TURNER

Balet v romantickém šerosvitu

LUCIE DERCSÉNYI

Balet Národního divadla uzavřel letošní divadelní sezonu premiérou slavného baletu *La Sylphide*. Jde o první celovečerní dílo, v němž balerína vystoupila ve špičkových střevících, aby se odlišila od ostatních smrtel-

podepsaný nyní pod premiérovou verzí *La Sylphide*. Soustředil se velkou měrou na pantomimu, která v 19. století objasňovala klíčové momenty a zvraty. Není však snadné docílit toho, aby mimické výjevy nepůsobily strnule, nesklozly k patosu či nanicovatosti. Je nutné vycizelovat průběh „vy-

stává pro Sylphidu osudovým, umírá. Madge pak nad zdrceným Jamesem pomstychtivě a vítězoslavně vzpíná paže vzhůru.

La Sylphide zachycuje ducha romantické epochy v charakteru postav, ve hře světla a stínů, do kterých protagonisté vstupují a prožívají duševní trýznění. Rozkol mezi